

РЕШЕНИЕ

№ 5519

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 30.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5487** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на К. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Т., търсеща закрила, против решение № 1383/21.05.2020г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано да ѝ се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата са изложени твърдения, че решението е незаконосъобразно, като е постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при нарушение на материалноправните разпоредби на закона. Твърди се, че актът е немотивиран поради излагане на противоречиви мотиви и бланкетни фактически основания, много обстоятелства са останали неизяснени, не е извършена преценка на актуалната обстановка в Т., не е взето предвид и здравословното ѝ състояние. Моли съдът да отмени обжалваното решение и да върне преписката на председателя на ДАБ – МС за ново произнасяне.
Ответната страна оспорва жалбата като неоснователна, счита решението за правилно и законосъобразно. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, както и актуална справка за ситуацията в Т., изготвена от дирекция “Международна дейност” при ДАБ – МС.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по чл.87 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, намира същата за допустима.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба на жалбоподателката с вх. № РД-09-В-698 от 28.08.2019г. на РПЦ – С. за предоставяне на международна закрила. Личните данни на кандидата са установени въз основа на представен оригинал на национален паспорт, издаден от Т..

С К. С. са проведени три интервюта пред ДАБ МС, след надлежно връчени покани. Според показанията от проведеното на 15.10.2019 г. интервю, обективизирано в протокол рег. № УП 2769/15.10.2019г. жалбоподателката е родена в Д. и е кюрдка. Там където живее има нападения, хвърляне на бомби. Лично тя не е имала проблеми за това, че е кюрдка, но през нощта около къщата им и съседните къщи е имало полицейски проверки и нападения. В Д. е имало полицейски забрани за излизане от дома и цели дни са били без храна, по улиците имало танкове и са хвърляли газови бомби. В един такъв случай през 2012-2013г. били запалени дървата в къщата им. Имало вечерен час и това положение продължило 4-5 месеца. По-късно имало само дребни проблеми. Като мюсулманка е била забрадена и не можела да ходи без панталони. След като се развела е имала проблеми с роднините си, които и казват да си сложи забрадка. Не е членувала в политическа партия или организация. Като кюрд подкрепя кюрдската партия. Никога не е членувала във въоръжена групировка, не е имала взаимоотношения с армията или полицията в Т., заплахи е получавала само от семейството си.

Последно е живяла в кв. Т., [населено място] в Т.. След като напуснала мъжа си, заживяла с друг мъж, от когото има дете, но той се оженил за друга. С помощта на трафикант отишла в П., но след като не могла да му плати, той я върнал в О., където била настанена в дом за настаняване на жени.

Официално е разведена със съпруга си Р. К. от 2018г., който живее в Д., женен е за друга жена от която има дете.

Бащата на третото ѝ дете, А., с когото са сключили църковен брак през 2017г., живее е И.. През последния месец от бременността ѝ се оженил за друга жена. С новороденото дете ги завел в център за настаняване на жени.

В момента има годеник в Германия, с когото се запознала докато била една година там в лагер за бежанци.

К. С. има четири деца. Три момичета родени през 2011г., 2013г. и 2015г., родителските права над които са присъдени на бащата Р. К. и едно момче А. А. К., родено през 2018г., което носи името на първия ѝ съпруг и е в дом в [населено място]. Вторият ѝ съпруг А., с когото са имали само религиозен брак, води дело за името му. Не поддържа връзка с дъщерите си, а директорът на дома ѝ изпраща снимки и видео клипове на сина ѝ.

Всичките ѝ роднини живеят в Т.. Родителите и повечето от шестте ѝ братя и сестри живеят в Д.. Не поддържа връзка с тях, защото е избягала. Заявява, че семейството и иска да я убие. Затова през 2018г. напуснала Т. през България за Германия, където

заминала с виза Д. Помогнал ѝ човек на когото платила 3000 евро. За парите ѝ помогнала леля в Б..

В интервюто от 24.10.2019г., отразено в протокол рег. № УП 2769 излага подробно причините поради, които е напуснала Т. и не желае да се завърне в нея. Бракът ѝ с първия ѝ съпруг не бил желан от нея. Била на 16 години и семейството ѝ я сгодило. Сватбата била пролетта на 2010г. Още в деня на сватбата съпругът ѝ, мащехата му, баща му и сестра му се скарали с нея и взели златото и парите, които ѝ били подарили, за да платят сватбата. По кюрдска традиция парите били за момчето, а златото оставало за момичето. Мъжът ѝ я удрял и биел. По време на брака си била подложена на насилие. Мъжът ѝ я биел, сестра му я хулела. Два месеца след сватбата заминали за Б. да работят селскостопанска работа. Там разбрала, че е бременна. Въпреки, че имала проблеми с бременността, семейството на съпруга ѝ я карали да работи. Август 2010г. се върнали в Д.. Мъжът ѝ продължил да я бие и след раждането на дъщеря ѝ. Забранявал ѝ да се вижда със семейството си. Докато била бременна с второто дете се върнала при родителите си, но по тяхно настояване след 14 дни се върнала при съпруга си. Забелязала, че детето ѝ има изгаряния по тялото от цигара. Според лекаря, при когото го завела, детето не било изгорено случайно. Дошли полицаи да снемат обяснения, но жалбоподателката се уплашила, въпреки, че искала да има доклад за упражнено насилие върху детето, съпругът ѝ и родителите ѝ се намесили и нищо не се случило.

След като започнал работа, мъжът ѝ малко се успокоил, но се оказало, че си е намерил любовница. Започнал да я тормози психически. През 2013г., след раждането на второто дете, съпругът ѝ я ударил със стол по главата, тя загубила съзнание, отишла на лекар и установили, че има киста в мозъка на чувствително място. Казали ѝ, че трябва да се направи операция, но е много опасно, а кистата нараства.

К. С. заявява, че напуснала мъжа си през 2016г. Подбудена от непрестанните му извънбрачни връзки се запознала с мъж във Ф.. Взела автобус до [населено място], Т., където този мъж я посрещнал и я завел в дома си. Баща ѝ успял да се свърже с брат му, заплашил ги и те решили да я върнат. К. С. се скрила при леля си в [населено място], където трябвало да изчака решението на баща ѝ. На път за там, чичо ѝ и брат на баща ѝ спрели колата и казали, че ще я убият. Леля ѝ се обадила на майка ѝ и баща ѝ, който забранил да я пипат, докато не вземат семейно решение. Когато пристигнали чичо ѝ и чичото на баща ѝ я били. Останала там месец. Майка ѝ се обадила и ѝ съобщила, семейното решение – непълнолетният ѝ брат да я убие, осигурили му и оръжие. За да не загуби и двете си деца, майка ѝ с помощта на своята майка, убедила лелята на К. С. да ѝ помогне и тя я завела в И. при дядо ѝ. Баща ѝ разбрал, че е там, но не знаел адреса.

През февруари - март 2017г., докато работела в земеделието, се запознала с мъж на име А. О.. Той искал да се ожени за нея. По същото време дядо ѝ се опитвал да я сгоди. Вуйчо ѝ видял снимки с А. в телефона ѝ и я заплашил, че ще я нареже и зарови в гората. След заплахите К. С. потърсила помощ от полицаи, които я изпратили в полицейско управление, където тя разказала всичко. Придружена от полицаи се върнала да си вземе чантата и телефона, вуйчо ѝ не ѝ дал телефона, а от чантата ѝ липсвали парите. Полицаяте я посъветвали да подаде жалба срещу вуйчо си за кражба и насилие и ѝ казали, че ако го направи той ще бъде наказан, но тя не посмяла. Полицаяте я отвели в общежитие за жени, пострадали от насилие, тъй като нямало къде да отиде. На сутринта я преместили в друг дом за жени, пострадали от насилие,

където останала 4- 5 дни. Чрез интернет кафето в дома се свързала с А. О., който я взел и я завел в къща на негов приятел.

С помощта на приятели на вуйчо ѝ, баща ѝ открил адреса на родителите на А. О., заплашвали него и родителите му и той през май 2017г я върнал в дома за жени, преживели насилие. След около петнадесет дни я взел и отново заживели заедно в къщата на приятеля му. Тя не излизала от къщата, забременяла. Там живяла до 2018г., когато напуснала Т.. С помощта на трафикант заминала за България, където останала около 15 дни, но след като не му платили цялата сума, я върнал в пансион в [населено място]. Останала три нощи там, след което се обърнала към полицията, които я настанили в дом за жени, преживели насилие на 11.05.2018г. На следващия ден родила сина си, върнала се в дома за жени и след 15-20 дни заминала с детето за [населено място]. На 15 април 2018г бащата на детето А. О. се оженил за друга жена, за която бил сгоден преди да срещне жалбоподателката. На 27 май 2018г. К. С. се опитала да го убеди да остави жена си и да убеди семейството си да я приемат. Той заявил, че приема детето, но не може да се противопостави на семейството си. След като семейството му я заплашили с убийство. на 10-12 юни 2018г. жалбоподателката напуснала Т. за втори път. Отново с помощта на трафикант заминала за България, а оттам в Германия при леля си. Има планове да се ожени за годеника си в Германия. Заявява, че в Т. няма къде да отиде.

В хода на производството пред ДАБ-МС К. С. представя документи за развод, жалби до Главна прокуратура на Т. за отправените ѝ заплахи за убийство с искане за закрила; протоколи от снети от нея обяснения. Представено е и съдебно решение на 7-ми граждански съд, [населено място], Т. от 30.06.2017г. по молба от същата дата, с което е приета молбата ѝ и са засекретени адреса и данните ѝ. Представени са документи относно здравословното ѝ състояние от Германия и България – компютърна томография на мозък. От писмо от Фондация “Център Н.” за жени и деца, преживели насилие, изготвено от психолог, със снет психичен статус на К. С., се установява, че тя е с диагноза “Адаптационна реакция у хистрионна личност”, с оплаквания свързани с нарушения на съня и повишена тревожност и предписана медикаментозна терапия с антидепресант и сънотворно.

Със становище рег. № УП 2769 от 04.12.2019 г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на К. С..

С оспореното в настоящото производство решение № 1383/21.05.2020г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на К. С.. Приел е, че кандидатската не е представила документи, касаещи последващите действия на турската прокуратура, за да бъдат определени като достоверни причините ѝ за напускане на страната. Приел е, че мотивът за напускане на държавата ѝ по произход е желанието ѝ да живее нов живот в страна от З. Европа. Позовал се е и на факта, че К. С. два пъти попада в България, но не подава молба за закрила тук. Не е кредитирал като достоверни посочените причини, поради които е напуснала Т. – насилието и заплахите за убийство. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в страната на произход - Т., е приел, че не са налице и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут.

Обосновал е извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил

отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателката К. С. се явява лично и с адвокат и заявява, че не може да се върне в Т., защото семейството ѝ и първият ѝ съпруг я търсят да я убият, за да изчистят честта си, а домовете за жени, жертви на насилие няма да я приемат, защото е била настанявана вече там. Заявява, че като разведена жена се страхува семейството ѝ да не я предаде на въоръжена организация, която да я използва за партизанин.

Представя писмени доказателства, свързани със здравословното ѝ състояние и такива свързани със заплахите относно живота ѝ и сигналите, които е подавала до прокуратурата в Т.. Като доказателства са приети писмо от клиника в Б. за направено на 06.03.2019г, изследване на мозъка със заключение за наличие на арахноидална киста вляво темпорополарно; епикризи при изписване от център за спешна медицинска помощ от Клиника район Ш. в [населено място], Германия от 15.09.2018г. и от 16.10.2018г. след получен епилептични припадъци и епикриза от 11.04.2019г., след получена паник атака, от които се установява, че е била на лечение, заради депресивни и страхови нарушения. Прието е и становище от психолог, психотерапевт Мимоза Д., към когото е изпратена от ДАБ. Според него г-жа К. С. страда от силни пристъпи на чувство на вина, което за нея е фактор на повишаване на психическото напрежение. Без психологическо лечение е налице опасност от хронифициране на състоянието ѝ и личностови промени, нуждае се от дългосрочна психотерапия и проследяване от страна на психиатър. Представен е документ за преглед от център за спешна помощ Б., с оплаквания задух, болки в корема, главоболие от 15.09.2020г., и лист за преглед от спешен кабинет по нервни болести от същата дата, изследване на МДЛ [фирма], [населено място], установяващо данни за арахноидна киста вляво темпорополарно, без КТ данни за значима компресия върху мозъчния паренхим.

Пред съда е представен и превод на решение № 2017/239 от 30.06.2017г. на 7-ми семеен съд И. и от протоколи за подаване на жалба, които са част от административната преписка. Представя и статия от сайта vesti.bg, в която са цитирани немски медии относно Истанбулската конвенция и правата на жените в Т..

От страна на ответника в хода на съдебното производство са представени и приети като доказателства: справка от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС, вх. № МД-499/15.09.2020г. относно общото положение в Т. и справка от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС, вх. № МД-523/29.09.2020г. относно нивото на здравеопазване и медицински услуги в Република Т. и специално за неврохирургия и психиатрия. Представен е и документ за преглед на К. С. при неврохирург в МБАЛ “Св. И. Р.” – С. на 06.07.2020г., в който е отбелязано, че по мнение на неврохирурга кистата е по рождение и не се налага операция. Представено е и писмо от Фондация “Център Н.” – за жени и деца, преживели насилие, което е представено и като част от административната преписка.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган - председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е информирана писмено, на разбираем за нея език, за реда, който

ще се следва в производството, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомена за датата на насроченото интервю, по време на което ѝ е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от нея език, като за целта е бил осигурен превод. Интервютата са проведени в присъствието на защитник. Видно от представените протоколи от проведените три интервюта, те са проведени на заявления от кандидатката език, която изрично е удостоверила с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е била ограничена да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявленията от жалбоподателката обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорващата акт на преследване от страна на официалните власти в Т., която се явява страната по произход за търсещата закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателката, че същата е обект на преследване в Т. от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава и наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната ѝ на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нещо повече, от бежанската история на жалбоподателката и нейното поведение следва изводът, който е направил и административния

орган, че мотивите ѝ да напусне страната си на произход е желанието ѝ да заживее нов живот в страна от З. Европа, което е напълно оправдана житейска реакция, но не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденката не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденката бежанска история няма данни, че тя лично или нейното семейство са обект на преследване в родината ѝ Т. било поради нейната (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай турската гражданка не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъдена на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че тя не е арестувана и осъждан в държавата си по произход. От историята и представените писмени доказателства – съдебни решения и протокол за подаване на жалба от прокуратурата в Т., се установява, че властите в страната на произход са и оказвали съдействие и са изразили готовност да ѝ помогнат. Нещо повече, от съдебното решение на 7-ми граждански съд в И. се установява, че личността и адреса ѝ са засекретени във връзка с преживяното от нея насилие от страна на бившия ѝ съпруг и на родното ѝ семейство. В интервюто пред ДАБ жалбоподателката заявява, че полицията ѝ е помогнала, придружили са я в болницата, за да си вземе вещите, когато вуйчо ѝ, който я

заплашвал бил там, посъветвали я да подаде жалба срещу него, настанили са я в защитен дом за жени. От изложената бежанска история се установява, че властите в Т. са помагали на жалбоподателката, когато тя се е обръщала към тях. Относно подадените от нея жалби до прокуратурата не са представени доказателства какво е развитието по тях. Г-жа К. С. не поддържа връзка със семейството си, заявява, че не знае какво се случва и с бившия ѝ съпруг, поради което в настоящето производство не може да се установи дали и какви действия са предприети. От историята ѝ обаче се установява, че когато е имала нужда, е настанявана в дом за жени и всеки път е напускала дома скоро след това по свое желание. Поради това, съдът не счита твърдението ѝ, че ако се завърне в Т. няма да получи подкрепа за доказано.

В представените справки за актуалната обстановка в Т. се споменава, че в доклада на държавния департамент на САЩ относно спазването на човешките права в Т. се посочва, че законът обхваща всички жени и изисква полицията и местните власти да предоставят различни нива на защита и услуги за подкрепа на оцелели от насилие или лица изложени на риск от насилие, изисква държавни услуги като подслон и финансова подкрепа за жертвите и предвижда семейните съдилища да налагат санкции на извършителите. Законът предвижда създаване на центрове за превенция и мониторинг на насилието, които да предлагат икономическа, психологическа, правна и социална помощ. Правителството използва национална гореща линия за домашно насилие. И макар да е отразено, че НПО за жени твърди, че няма достатъчно приюти, за да отговори на нуждите на нарастващия брой жени и че насилието над жени остава сериозен и широко разпространен проблем, от изнесеното в интервюта пред ДАБ се установява, че на К. С. не ѝ е била отказвана помощ, вкл. и настаняване в дом за жени, оказвано ѝ е съдействие от полицията, получила е закрила и от семейния съд.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорвания. От представените справки за ситуацията в Т. се установява, че страната не се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без

гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and N. Е. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за Т. с вх. № МД—711/19.11.2019г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в Т. и специфичното положение на жалбоподателката. По делото липсват данни ситуацията в Т. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен

намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Т., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Както е посочено в справката сблъсъците между силите за сигурност и ПКК и нейните клонове в страната продължават, макар и на по-ниско ниво от предходните години. Властите продължават операциите по сигурността срещу ПКК на изток и югоизток. В С. и Д. е стартиран проект за възраждане на стойност 2,5 милиарда турски лири.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция убежище, следва да са актуални.

В съдебно заседание от ответника е представена актуална справка за ситуацията в Т.. От нея не се установяват факти, различни от приетите при постановяването на оспореното решение на председателя на ДАБ – МС. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обоснове извод за основателност на молбата за предоставяне на статут по реда на чл. 9 от ЗУБ на турската гражданка.

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. В интервюто жалбоподателката изнася данни за отправени спрямо нея заплахи за живота ѝ от различни членове на семейството ѝ и от бившия ѝ съпруг. Наличието на такива заплахи се подкрепят и от писмените доказателства, събрани още в хода на административното производство - протокол за подаване на жалба до прокуратурата в И. и решението на 7-ми граждански (семеен) съд в гр. И. Т.. Преценявайки тези заплахи с оглед разпоредбата на чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ, правилно административният орган не е приел същите да представляват тежко посегателство. Макар, че те могат да бъдат квалифицирани като лични, заплахите за живота на жалбоподателката не са "поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт", нито пък

са възникнали от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може, респ. не желае да противодейства. Заплахите имат криминален характер, произхождат от физически лица и няма данни държавата по произход на жалбоподателката да е в невъзможност да им противодейства. В административната преписка се съдържат данни, че властите, в частност съда и полицията, са ѝ оказвали съдействие – личните ѝ данни са били засекретени, полицаите са я придружили и са я посъветвали да подаде жалба срещу роднините, които я заплашват, била е настанена в защитен дом за жени, където по нейни думи не са могли да я намерят, а тя сама си е тръгвала. Следователно не може да се обоснове извод, че бившият съпруг на жалбоподателката или нейното семейство – баща ѝ и чичовците ѝ, са субекти на които държавата Т. не може или не желае да противодейства. Изложеното от нея кореспондира с данните от справките, според които законът обхваща всички жени и изисква властите и полицията да предоставят различни нива на защита и услуги за подкрепа на оцелелите от насилие. От справката се установява също, че макар и да има немалък брой случаи на посегателства над жени – изнасилвания и убийства, то обществото проявява нетърпимост към тях и извършителите се наказват.

Представената от страна на жалбоподателката статия от vesti.bg не опровергава изнесеното в справката от дирекция “Международна дейност” на ДАБ. В нея се разглежда личното отношение към Истанбулска конвенция на членовете на семейството на турския президент. Следва да се има предвид, че България, за разлика от Т., не е ратифицирала конвенцията.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Съгласно чл. 9, ал. 8 ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер или на други основания, предвидени в българското законодателство, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на ООН за бежанците. При тълкуване волята на законодателя следва да се съобразят основните положения, закрепени в Глава първа от закона, като се отчете, че хуманитарен статут, наред с другите форми, предвидени в чл. 1, ал. 2 ЗУБ, представлява особена закрила, която се предоставя в изключителни случаи. Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход.

Характерът на закрилата изключва икономически, социални, семейни и други причини, зависещи изцяло от волята на чужденеца. В случая два пъти жалбоподателката е напускала Т. и е влизала в България, където е пребивавала известен период от време, но не е подала молба за закрила, докато не е върната от Германия. Включително и пред съда заявява, че има планове да се омъжи за годеника си в Германия. Поради изложеното съдът споделя изводите на административния орган, че мотивите ѝ да напусне страната си на произход е желанието ѝ да заживее нов живот в страна от З. Европа.

Здравословното състояние в което се намира г-жа К. С. също не е основание да ѝ се предостави закрила, доколкото от представената справка относно нивото на здравеопазване в Т. се установява, че страната има универсално здравно обслужване и всички жители, регистрирани в Институцията за социално осигуряване, могат да получат безплатно лечение в болници, сключили договор с нея. В доклада на фондация "В." относно показателите за 2020г. за устойчиво управление в Т. се посочва, че поради поредица от съществени реформи в здравеопазването, приложени от 2003г., страната постига почти универсално здравно осигуряване до 2014г., подобрявайки справедливостта в достъпа до здравеопазване в национален мащаб. В Т. има специалисти по неврохирургия и психиатрия, като сред най-добре сертифицираните клиники в международен план попадат 31 клиники в Т., които са специализирани в неврология, и 32 клиники, специализирани в неврохирургия. Тези факти кореспондират с изложеното в интервютата от страна на г-жа К. С., че в Т. е била преглеждана и ѝ е оказвана помощ.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателката не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент

от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.
Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен
съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Т., против
решение № 1383/21.05.2020г. на председателя на Държавната агенция
за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния
административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на
страните.

СЪДИЯ: